

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

(Συνέχεια)

ΙΑ'

Μήτηρ καὶ θυγάτηρ.

Ἡ δεσποινὶς Καικιλία, καίτοι μὴ ἔχουσα λίαν κανονικὴν οὐδ' ἀκαδημαϊκὴν καλλονήν, ἦν οὐχ ἥττον ὠραιότατη εἰσερχομένη εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς σεβαστῆς αὐτῆς μητρός.

Οἱ λευκοὶ αὐτῆς βραχίονες, ὀλίγον ἰσχυροὶ, ἐξήρχοντο ἡμίγυμνοι τῶν βραχειῶν αὐτῆς χειρῶν, κεκοσμημένων δι' ἀρχαίων βαρυτίμων ἐνετικῶν τριχάπτων. Ἡ χρυσιζούσα κόμη τῆς κατήρχετο εἰς δακτυλίους μέχρι τῶν γαλανῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν, ἡ δ' εὐθεῖα ρίς καὶ τὸ χαρίεν στόμα τῆς ἐδήλουν χαρακτῆρα ἀκαμπτον καὶ πολυμικρόν.

Ἡ μαρκεσία ἐκάθητο παρὰ τὴν θερμάστραν, ἔνευσε δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς νὰ λάβῃ ἔδραν παρ' αὐτῇ.

Ἡ Καικιλία ἔμενεν ὀρθία, παρὰ τὴν πρόσκλησιν ταύτην, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἑρμηνεύτου ἀνακλίντρου.

— Εἶναι λοιπὸν πολὺ σοβαρόν, ὅ,τι ἔχετε νὰ μοὶ εἰπῆτε, προσφιλὲς μοι μητὲρ; ἠρώτησε.

— Ναί, τέκνον μου, ἀπήντησεν ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ, πολὺ σοβαρὸν ἀληθῶς.

Ἡ Καικιλία διέβλεπεν ἐν τῇ φωνῇ τῆς μητρός τῆς τρυφερότητα ἀσυνήθη.

— Καὶ περὶ τίνος πρόκειται; ὑπέλαβε.

— Περὶ γάμου, ἀπήντησε λακωνικῶς ἡ μαρκεσία.

Ἐπεκράτησε σιγή. Ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Καικιλία ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔδραξε τὰ χεῖλη κάπως καταφρονητικῶς.

— Καὶ διατί, μητὲρ μου; ἠρώτησε.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ ἠννόησε τὴν σκέψιν τῆς θυγατρὸς τῆς, δὲν ἀπώλεσεν ὅμως τὴν ἀξιοπρέπειαν αὐτῆς.

— Διότι εἶναι λογικὸν καὶ ἐπ' ἀνάγκης, εἶπε.

— ὦ! ἐπ' ἀνάγκης! παρετήρησεν ἡ Καικιλία.

— Ἀργὰ ἡ ἐνωρίς, δὲν θὰ νυμφευθῇς ἐπὶ τέλους;

— Ἔστω! ἀπήντησεν ἡ Καικιλία· προτιμῶ ὅμως ἀργά.

Καὶ δι' ὕφους ἀποφασιστικοῦ προσέθηκε:

— Δὲν πιστεύω ποσῶς νὰ νυμφευθῶ, ποσῶς, ὅχι, ποσῶς.

— Καὶ διατί ἡ τοιαύτη ἰδιοτροπία;

— Ἀλλὰ, ὑπέλαβεν ἡ Καικιλία καθιζομένη ἐναντι τῆς μητρός τῆς, εἶμαι ἀρκετὰ καλὰ ὡς εἶμαι. Ἐξελέξατε τὴν μεγαλοδικὴν καὶ ἔρημον ταύτην κατοικίαν, ἐνθα δὲν βλέπει τις πεπολιτισμένον ὄν δὲν ἠκούσατε οὐδὲ μίαν λέξιν παραπόνου νὰ ἐξῆλθε τῶν χειλέων μου· δὲν εἶν' ἀληθές, μητὲρ μου; Σέβομαι τὰς ἀποφάσεις σας. Διευθέτησα τὰ κατ' ἐμὲ εἰς τρόπον ὥστε νὰ βραχύνω τὸν χρόνον. Ἀρέσκομαι οὕτω εἶμαι ἀρκετὰ καλῶς. Θέλω νὰ μείνω καὶ πρὸ πάντων νὰ μὴ ἐξαρτῶμαι ὑπ' οὐδενός. Ἐκτὸς ὅμων, νὰ ἦμαι ἐλευθέρᾳ ὡς πτηνόν, νὰ πλανῶμαι ὡς δορκὰς καὶ νὰ καλπάζω εἰς τὴν χέρσον διασχιζούσα τὸν ἀέρα ὡς ἔλαφος τοῦ δάσους. Δὲν ἐννοῶ νὰ ὑποδουλωθῶ. Ὁ σύζυγος εἶναι τύραννος· μὰς φέρει ὅπου ἀρέσκει αὐτῷ. Ἡ σύζυγος ὑποχρεοῦται κατὰ τὸν νόμον ν' ἀκολουθῇ πανταχοῦ τὸν σύζυγόν τῆς.

Ἦδη καὶ ἡ μαρκεσία ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς. Οἱ λόγοι τῆς θυγατρὸς τῆς κατέπληξαν αὐτήν.

— Κατὰ τὸν νόμον εἶπες; ἠρώτησεν.

— Ναί, ἀνέγνωσα σὸ σχετικὸν ἀρθρον.

— Ἀνέγνωσες τὸ ἀρθρον; ἐπ' ἀνέλαβεν ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ ἐν ἀμνηχανίᾳ.

— Βεβαίως. Ἐδῶ δὲν εἶχα πολλὰ βιβλία. Ἡ βιβλιοθήκη μας εἶναι πτωχή! Ὁ νόμος περιήλθεν εἰς χεῖράς μου καὶ ἀνέγνωσα αὐτόν. Εἶναι ἀληθῶς διασκεδαστικὸς εἰς τινὰ μέρη. Ἡ γυνὴ λοιπὸν ὑποχρεοῦται ν' ἀκολουθῇ τὸν σύζυγόν τῆς. Εἶν' ἀληθές, ὅτι προσέθεσαν, ὅτι ὁ σύζυγος ὀφείλει νὰ βοηθῇ καὶ νὰ προστατεύῃ τὴν σύζυγόν του. Δὲν ἔχω χρεῖαν τοιαύτης προστασίας γνωρίζω νὰ ὑπερασπίσω ἑμαυτήν. Μήπως δὲν ἐσυνείθισα;

— Ἀ! κατ' ἀρχὰς ἐδοκίμασα πολλάκις δυσκολίας, τὸ ὁμολογῶ. Ἐκλαυσα πολλάκις εἰς τὸ δωμάτιόν μου μεταξὺ τῶν τεσσάρων τοίχων ἀκούουσα τὸν ἀνεμὸν νὰ συρίζῃ τὴν νύκτα, μὴ ἔχουσα ἄλλην συνοδίαν πλὴν τῆς παιδαγωγοῦ, ἥτις μὲ ἐπληττε μὲ τὸ ὑποκριτικὸν αὐτῆς ὕψος, διότι εἶναι ἐξαδέλφη τοῦ Ταρτούφου ἡ δεσποινὶς Σιμονέ. Σήμερον ὅμως ἐτελείωσεν· εἶμαι τελείως εὐτυχὴς ἐδῶ. Ὁ καθαρὸς ἀήρ, ἡ ἐξοχή, ἡ ἐλευθερία μοὶ ἀρέσκουσι. Δὲν θέλω νὰ ἐγκαταλείψω τὸ Σαιν-Ζιλδὰς, οὐδὲ νὰ θυσιάσω τὴν ἀνεξαρτησίαν μου. Πλησίον σας οὐδὲν μοὶ λείπει. Θὰ ἦναι λοιπὸν πάντοτε καιρὸς νὰ εὕρω σύζυγον, ἂν ὡς λέγετε, μητὲρ μου, εἶναι τοῦτο ἐπ' ἀνάγκης. Τώρα ὅμως δὲν θέλω.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ, τῆς πρώτης ἐκπλήξεως παρελθούσης, κατέστη πάλιν ἡρεμὸς, κατὰ τὸ φαινόμενον, ἐκπλησσομένη μόνη διὰ τὴν τόλμην τῆς Καικιλίας, ἥτις ἀντίστατο πάσῃ δυνάμει εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς μητρός αὐτῆς.

Οὐδὲν ἠννόει. Κόρη, ἀνατραφεῖσα μετὰ τόσης φροντίδος καὶ ἐπιμελείας ὑπὸ τὴν ἀγρυπνὸν ἐπίβλεψιν τῆς δεσποινίδος Ναθαλίας Σιμονέ, δὲν ἐδίσταζε ν' ἀντιστῇ φανερά εἰς τὴν θέλησιν τῆς εὐσεβοῦς αὐτῆς μητρός.

Ἦτο εἰς ἄκρον παράδοξον τοῦτο.

Ἦτο ἡ ἀπορία τὸ σκοτεινὸν ἐνταῦθα, ὅπερ ἔθετεν εἰς ἀμνηχανίαν τὴν κυρίαν δὲ Φοντερόζ, ἥτις ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τί ἀκριβῶς συνέβαινεν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς θυγατρὸς τῆς.

Παρελθούσης τῆς ὀργῆς, ἤρξατο ἐξηγοῦσα τῇ Καικιλίᾳ μετὰ ἐλαφρῶς τίνος συγκινήσεως, ὅτι ἔφθανεν ἡ ἡλικία, καθ' ἣν καλὸν ἦν νὰ σκεφθῇ περὶ ἀποκαταστάσεως. Εἶπεν αὐτῇ, ὅτι αὕτη, χήρα τοῦ μαρκεσίου δὲ Φοντερόζ, ἐμαραινέτο ὑπὸ τῆς θλίψεως καὶ ὅτι θ' ἀπέθνησκεν ἡμέραν τινὰ· ὅτι ἡ Καικιλία θὰ ἔμενεν οὕτω μόνη, ἀνευ ὑποστηρίξεως καὶ οἰκογενείας· ὅτι εἶχε μεγάλην περιουσίαν, ἥς ἡ διαχείρησις θὰ ἦτο βρεῖα δι' αὐτήν, ὅτι ἐπομένως ἀπαραίτητος καθίστατο ὁ σύζυγος.

Τέλος, μετὰ πολλὰ ἐπιχειρήματα, εἶπε τῇ θυγατρὶ αὐτῆς, ὅτι τὸν παρελθόντα χειμῶνα, κατὰ τὴν βραχείαν ἐν Παρισίοις διαμονὴν τῆς, παρετήρησεν ὅτι νέος ἀνὴρ, καλῆς οἰκογενείας καὶ ἀνατροφῆς, μεμακρυσμένος συγγενὴς τῶν.

— Ὁ κύριος δ' Ἀμβαρὲς; διέκοψεν ἡ Καικιλία.

— Ὁ κύριος κόμης Ροζὲ δ' Ἀμβαρὲς, ὑπέλαβεν ἡ μαρκεσία.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν διακοπέντα λόγον τῆς.

Δὲν ἦτο αὐτῇ ἀδιάφορος, ἐχόρευσαν πολλάκις μαζὺ καὶ ἀντήλλαξαν μεδιόματα. Καὶ ἄλλοι παρετήρησαν τοῦτο. Ἦτο διὰ τοῦτο πολὺ εὐτυχής. Ὁ μετ' αὐτοῦ γάμος θὰ ἤρμοζεν ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν. Ὁ κόμης δ' Ἀμβαρὲς εἶχεν ἀνατραφῇ ὑπὸ μητρός εὐλαβοῦς, ὡς ἡ Καικιλία, καὶ φύλακος τῶν ἀγίων ἀρχῶν. Ἡ κόμησης ἦτο στενὴ φίλη τῆς μαρκεσίας καὶ οὐδὲν μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχε μυστικόν. Ἡ κυρία δ' Ἀμβαρὲς εἶχε διηγηθῇ αὐτῇ, πρὸ ἐτῶν, τὰς εὐτυχεῖς διαθέσεις τοῦ υἱοῦ τῆς Ροζέ. Ἐκτοτε αἱ δύο μητέρες ἐμελέτων τὸν γάμον τοῦτον. Βεβαίως ὁ κόμης δὲν ἦτο τύπος τελειότητος, ἀλλ' εἶχε πολλὰ προσόντα, διεκρίνετο δὲ διὰ τὴν ἐπιμεμελημένην ἀνατροφὴν του. Ἡ καταγωγὴ του ἦν ἐπίσης ὕψηλὴ. Ἡ καταγωγὴ! δὲν ἦν ἀρὰ γε τοῦτο μέγα πλεονέκτημα.

Ἐνταῦθα ἡ μαρκεσία ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὸν λόγον ἵν' ἀναπνεύσῃ.

Ἡ Καικιλία ἤκουστο αὐτῆς μεθ' ὑπομονῆς, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν ἐσταυρωμένων αὐτῆς βραχιόνων, ὡς μαθήτρια νυστάζουσα ἐν τῷ θρανίῳ τῆς.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ μὴ ἀκούουσα πλέον τὴν σοβαρὰν φωνὴν τῆς μητρός τῆς ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔστρεψεν αὐτὴν πρὸς τὴν μαρκεσίαν μεθ' ὕψους εἰρωνείας, ἣν αὕτη ἀπησχολημένη δὲν παρετήρησε.

Καταλήγουσα ἀνήγγειλε τῇ Καικιλίᾳ ὅτι ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος νέος, ὃν συνίστα αὐτῇ διὰ τὴν εὐτυχίαν, θὰ ἔφθανε προσεχῶς καὶ θὰ διέμενεν ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς Σαιν-Ζιλδὰς μετὰ πολλῶν φίλων.

Οὐδαμῶς ἀμφέβαλεν ὅτι θὰ ἐπέθετο τέλος ἡ θυγάτηρ αὐτῆς.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἠθέλησε νὰ τῇ παράσχῃ διασκεδάσεις τινάς. Ἦννόει ὅτι

ἡ Καικιλία, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας της, δὲν ἠδύνατο νὰ ζῇ τὸν μονότονον τῆς μητρὸς αὐτῆς βίον. Ἀπέστειλε λοιπὸν πολλὰς προσκλήσεις, ἀς θ' ἀπεδέχοντο βεβαίως. Ὁ πύργος θὰ ἐξωγονεῖτο, θὰ ἦτο δὲ ἀρχὴ ἑορτῶν ἂν ἡ Καικιλία ἔσπεργε νὰ νυμφευθῇ τὸν κόμητα.

Ἀναμφιβόλως ὁ θόρυβος ἐκεῖνος ἤθελεν ὑπομνήσει τῇ μαρκησίᾳ τοὺς εὐτυχεῖς χρόνους καὶ θ' ἀνένευε τὰς ὁδύναις αὐτῆς.

Θὰ ἤρχοντο οἱ Φοντραίλ, ὁ Μάξιμος δὲ Πρέλ, ἡ ὑποκόμισσα δὲ Ρεβέλ, ὁ στρατηγὸς δὲ Σχμβερζό, φίλοι τοῦ πατρὸς της.

Ἀμα ὡς ἡ μαρκησία κατέληξε τὸν λόγον, ἡ Καικιλία ἔδωσε τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν μητέρα της.

Ἀντέταξεν αὐτῇ ὅτι ἐπεθύμει νὰ διαμείνῃ πλησίον της ἐπὶ πολλὰ ἀκόμη ἔτη, ἡμῖσιν ἴσως αἰῶνα· ὅτι παρὰ τὰς θλίψεις της, ἦν ῥωμαλέα ὡς ἡ ἰσχυροτέρα τοῦ ἄλλου δρῶς· ὅτι εἶχεν ἄλλως τε καὶ καὶ ἰσχυροτέρως ὅτι οὐδὲν ἐπέβλεπεν αὐτὴν· ὅτι βεβαίως ὁ κόμης δ' Ἀμβραχὲς δὲν ἀπήρεσκεν αὐτῇ, ἀπαγε, ἀλλ' ὅτι δὲν ἤρεσκεν αὐτῇ ἀπείρως· ὅτι ἡ συμπαθὲς δὲν ἐπεβάλετο καὶ ὅτι αὐτὴ ἄλλου πράγματος εἶχεν ἀνάγκην ὅπως συμπαθῇ καὶ οὐχὶ εὐγενοῦς καὶ καλοενδεδυμένου νεανίου· ὅτι ἡ κατὰ τὸν τελευταῖον χειμῶνα γνωριμία τὴν δὲν ἤρεσκεν ἵνα ἐρασθῇ αὐτοῦ· ὅτι ἀπὸ τῆς ἐπανόδου της εἰς Σκίν Ζιλδὰς κατὰ πολὺ μετεβλήθησαν τὰ πράγματα· ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἔπραττε τὸ κατὰ δύναμιν, ὅπως εὐχαριστήσῃ τὴν μητέρα της καὶ ἀποφασίσῃ τὴν μετὰ τοῦ κόμητος ἔνωσιν της.

Ἡ μαρκησία ἤκουστο τῆς Κλοτίλδης ἐκπεπληγμένη. Οὐδέποτε ἡ νεαρὰ κόρη εἶχεν ἐκφρασθῇ μετὰ τούτου τὸ λήμψι. Ἐβλεπεν ὅτι τὸ πτηνόν, ὅπερ εἶχεν ἐν τῷ κλωβῷ, τῇ διέφευγεν.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, μῆτέρ μου, εἶπεν ἡ Καικιλία, μοὶ ὀμιλεῖτε περὶ γάμου· ἀλλ' ὁ γάμος χειραφετεῖ. Ἀλλ' ἐγὼ ἔχω διαφορετικὰς ἰδέας.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερὸζ ἐφάνη αὐστηρὰ καὶ διέταξεν αὐτὴν νὰ ἐτοιμασθῇ πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων ἀξιοπρεπῆ καὶ ἀξίαν τοῦ ὀνόματος, ὅπερ ἔφερεν.

Ἡ Καικιλία ἐπλησίασε τὴν μαρκησίαν, περιέβαλεν αὐτὴν διὰ τῶν βραχιόνων της καὶ τὴν ἡσπάζετο εἰς τὸ μέτωπον.

— Μὴ φοβῆσθε, μῆτέρ μου, θὰ εὐχαριστηθῇτε ἀπὸ ἐμέ.

Καὶ προσέθηκε μετὰ ζωηρότητος:

— Καὶ αὐτοὶ οἱ κύριοι ἐπίσης!

Καὶ κατέληξε γελῶσα:

— Σὰς τὸ ὑπεσχέθην. Θὰ πράξω ὅ, τι δυνήθω.

Καὶ ἐνῷ ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ἐπανήλθε πλησίον τῆς μητρὸς της καὶ εἶπεν αὐτῇ ἀνυψῶσα τὸν δάκτυλον:

— Ἀλλ' ὅχι περισσότερον!

Ἀπῆλθεν ἄδουσα ἄσμα ἐκ τῶν «Κωδῶνων τῆς Κορνέβιλλης». Μετὰ δύο λεπτά ἤκουετο ἐκ τοῦ πύργου ὁ βαλλισμὸς τοῦ μελοδραματίου ἐκεῖνου ἀνακρουόμενος ἐπὶ κλειδοκυμβαλλοῦ, ἐνῷ ἡ μαρκησία ἔκρουε τὸν κῶδωνα καλοῦσα τὴν δεσπο-

νίδα Ναθαλίαν, ἥτις δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερὸζ ἦν διατεθειμένη νὰ ἐλέγξῃ αὐστηρῶς τὴν παιδαγωγόν, ἥτις τόσον κακῶς εἶχεν ἐξυπηρετήσῃ τὰς ὁρέξεις αὐτῆς· συνεκρατήθη ὅμως καὶ ἠρέεσθη νὰ εἴπῃ αὐτῇ κατ' ἐπανάληψιν:

— Λοιπὸν, δεσποινίς;

Ἐπειδὴ δὲ ἡ δεσποινίς Σιμονὲ ἐφαίνετο ἐκπλησσομένη, ἡ μαρκησία προσέθηκε:

— Σὰς συγχαίρω εὐκρινῶς! Ἡ μαθήτριά σας προοδεύει!

— Ἡ δεσποινίς Καικιλία!

— Νομίζω ὅτι δὲν ἔχετε ἄλλην.

— Ἡ δεσποινίς Καικιλία ἔχει καλὴν καρδίαν, εἶπεν ἡ παιδαγωγός· εἶναι ὀλίγον ζωνρά, βίαία, ἀγαπᾷ τὰς κινδυνώδεις ἐκδρομὰς, τὴν ἱππασίαν, καταφρονεῖ τοὺς κινδύνους, ἀλλ' ἡ κυρία μαρκησία δύναται νὰ ἦναι βεβαία ὅτι ὑπὸ ἐποψίν ἐκπαιδεύσεως, ἔλαβε τοιαύτην ἐξ αἵρετον. Ἀλλως τε ὑμεῖς διηυθύνετε αὐτὴν. Γνωρίζει ὅτι πρέπει νὰ γνωρίζῃ πᾶσα νεανίς τῆς περιωπῆς της. Ἐχει νοῦν καὶ εὐφυῖαν καὶ θὰ διαπρέψῃ.

Ἡ μαρκησία ἐσκέπτετο ὀλίγον προσέχουσα εἰς τοὺς λόγους τούτους τῆς παιδαγωγοῦ.

Αἰφνης διέκοψεν αὐτὴν.

Τὸ κύμβαλον ἐσίγησε, διὰ δὲ τοῦ παρθύρου εἶδεν ἡ κυρία δὲ Φοντερὸζ τὴν Καικιλίαν διευθυνομένην πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου.

Ἡ στιγμή ἦν κατάλληλος, ἵνα ἐρευνηθῇ ἐν τῷ δωματίῳ αὐτῆς.

— Ἐλθετε, δεσποινίς, εἶπεν εἰς τὴν παιδαγωγόν. Ὑπάρχει μυστήριον, τὸ ὁποῖον θέλω νὰ μάθω.

Καὶ ἀκολουθοῦμένη ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Σιμονὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἰδιαιτέρον δωματίον τῆς Καικιλίας.

Ἡρεύνεσε μετὰ προσοχῆς εἰς πάντα ἀνεξαίρετως τὰ συρτάκια καὶ τὰ ἐπιπλα καὶ οὐδὲν τὸ ὑποπτον εὗρισκεν, ὅτε εἰς τὸ βῆθος ἱματιοθήκης παρετήρησε σειράν τούτων, οὗς οὐδέποτε εἶχεν ἰδεῖ.

Ἦσαν μυθιστορήματα τοῦ συρμοῦ περὶ τὰ τέλη τῆς αὐτοκρατορίας.

Ὁ μαρκήσιος ἔκρυπτεν αὐτά, ἡ δὲ θυγάτηρ αὐτοῦ τὰ εἶχεν ἀνακαλύψει.

Δι' αὐτὴν ἦν ἀκένωτος θησαυρός, εἰς δὲ εὗρισκε διασκέδασιν ἐν τῇ πλήξει καὶ τῇ μονοτονίᾳ ἐν ἡ ἔξῃ.

Ἡ σειρά ἤρχιζεν ἀπὸ τοῦ Βαλζάκ καὶ Δουμά, περιεῖχε τὸν Φαγιέ, Πούλον Φεβάλ, Φλοβέρ καὶ κατέληγεν εἰς τὸν Ζολά.

Τὸ κακὸν ἦτο πλήρες.

Ἡ μαρκησία ἠτένισεν ὀργίλως τὴν παιδαγωγόν, ἥτις ἀμνησχοῦσα ὤμνουν ὅτι ἠγνοεῖ τὴν ὑπαρξίν τῶν βιβλίων ἐκείνων. Τέλος, τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ὀργῆς τέλος, τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ὀργῆς παρελθούσης ἡ κυρία δὲ Φοντερὸζ ἐπανεκλείσε τὴν ἱματιοθήκην, ἐπανεφέρει τὰ πράγματα ἐν τῇ προτέρᾳ αὐτῶν θέσει, ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν ἐπίσκεψίν της καὶ ἀπῆλθεν ἀναλογιζομένη τίνι τρόπῳ θὰ ἐπανόρθου τὴν ἐπελθούσαν καταστροφὴν.

[Ἐπεται συνέχεια].

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

— Δὲν θὰ ἐλησμονήσετε λοιπὸν, Ρογῆρε, ὅτι πολλοὶ ἦσαν οἱ υἱοὶ τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου τοῦ Β'. Ἐπίσης καὶ ὅτι πρωτότοκος αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὁ Ἐρρίκος, ὁ ἐκλεχθεὶς βασιλεὺς τῆς Γερμανίας, ὁ κοινῶς γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐρρίκος ὁ Χωλός, διότι ἡ μοχθηρία τῶν ἀνθρώπων δὲν ἀρκεῖται ἐν τῇ συμφορᾷ τῶν καταθλιβομένων, ἀλλὰ θέλει αὐτοὺς ἔτι ἡ γελοῖους ἢ ἀτίμους. Ὁ δυστυχὴς οὗτος ἡγεμὼν, μὴ ὦν προικισμένος διὰ λίαν σταθερὰς θελήσεως, θερμὸς δὲ τῆς ἡμετέρας θρησκείας ὁπαδός, παραινέσεις, ἂν ἡ φήμη ἦναι ἀληθής, ὑπὸ τοῦ Πάπα Γρηγορίου τοῦ Θ' καὶ ἄλλων ἐχθρῶν τοῦ πατρὸς του, ἐνόμισεν ὅτι ἔπραττεν ἔργον θεάρεστον, ἀποσπῶν τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς Γερμανίας ἀπὸ ἐνὸς ἀφωρισμένου, οἷος ἦτο Φρειδερίκος ὁ Β'. Οἱμοὶ! διαφθαρεὶς ὑπὸ πονηρῶν συμβούλων, δὲν ἐγνώρισεν ὅτι ὁ Θεὸς μισεῖ τοὺς κατὰ τῶν πατέρων πολέμους, καὶ ὅτι ἡ κατάρα αὐτοῦ κατοικεῖ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀσεβοῦς, ὅστις ἐν τῇ φαυλότητι τῆς καρδίας του ἐτόλμησε νὰ ὑψώσῃ τὴν χεῖρα κατὰ τὸν πατῆρα του. Μόλις ὁ Φρειδερίκος ἔμαθε τὴν πικρὰν ἀγγελίαν, ἐγκαταλιπὼν τὴν Ἰταλίαν, διέβη κατεσπευσμένως τὴν Ἀδριατικὴν καὶ ἔφθασεν εἰς Βορμαντίαν. Οἱ ἄνθρωποι περιέμενον ἔντρομοι νὰ ἴδωσι τίς πρῶτος, ὁ πατὴρ ἢ ὁ υἱός, θὰ ἐτόλμα νὰ σύρῃ τὸ ξίφος. Ὁ Θεὸς δὲν ἐπέτρεψε ν' ἀναγραφῇ καὶ τὸ αἶσχος τοῦτο ἐν τῇ ὀγκώδει ἱστορίᾳ τῶν ἀνθρωπίνων κακουρηγμάτων. Ὁ Θεὸς δὲν ἐσκήρυνε τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ. Κάτωχρος, καταβεβλημένος, οὐχὶ τόσῳ φοβούμενος ἐκ τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως, γυμνόμενος, τὴν κεφαλὴν ἔχων κεκαρμένην, σάκκον περιβεβλημένος καὶ φέρων σχοινίον περὶ τὸν λαιμὸν καὶ σταυρὸν εἰς τὴν χεῖρα, ὁ Ἐρρίκος μετέβη εἰς Βορμαντίαν, διηλθε μὴ προσέτις τοὺς χλευασμοὺς πλήθους ἀνθρώπων, οὗς εἶχε κατατρομαξῇ διὰ τοῦ ἐγκλήματός του, καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ θρηνῶν κλήματός του, καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ θρηνῶν καὶ ὀλοφυρόμενος ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς του, ἐπικαλούμενος τὴν φιλανθρωπίαν του. Ἐξορκίζων αὐτόν, οὐχὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς τιμωρίας, τῆς ὁποίας ἠσθάνετο καλῶς, ὅτι ἦτο ἄξιον τὸ κακούργημά του, ἀλλὰ νὰ εὐαρεστηθῇ.

*Κ